

Κείμενα του Λ. Τρότσκι και του Π. Πουλιόπουλου

Κείμενα που αναφέρονται στο σημαντικό ζήτημα της Κυβέρνησης Εργατών και φτωχών αγροτών. Το πρώτο είναι από το Μεταβατικό Πρόγραμμα - Η Θανάσιμη Αγωνία του καπιταλισμού του **Λ. Τρότσκι**. Το δεύτερο και το τρίτο είναι από τον "ΣΠΑΡΤΑΚΟ" (Απριλίου 1932, Αρ. Φύλ. 22), του **Π. Πουλιόπουλου**. Για [Συ νέχεια πατήστε εδώ](#)

Κείμενα του Λ. Τρότσκι και του Π. Πουλιόπουλου

Όπως καθαρά προκύπτει από το κείμενο που ακολουθεί (απόσπασμα από το Μεταβατικό Πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς) το σύνθημα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» πρωτοχρησιμοποιήθηκε στα 1917 από το κόμμα των μπολσεβίκων, με καθαρά αντιαστικό και αντικαπιταλιστικό επαναστατικό περιεχόμενο. Σαν

σύνθημα, δηλαδή, πολιτικής ταξικής πάλης των εργατών και των φτωχών αγροτών, για την επαναστατική κατάληψη της εξουσίας. Σύνθημα που, ιδιαίτερα, στις σημερινές συνθήκες κρίσης και αποσύνθεσης του παγκόσμιου καπιταλισμού, θα έπρεπε να είναι το κεντρικό πολιτικό σύνθημα όλων των κομμάτων και των οργανώσεων που μιλάνε στο όνομα της εργατικής τάξης και του κομμουνισμού, σε κάθε χώρα.

Κι' όμως ! Ενώ η κρίση και η αποσύνθεση του καπιταλισμού διαρκώς οξύνονται. Ενώ η βάρβαρη καπιταλιστική ληστρική επίθεση δυναμώνει μήνα το μήνα. Οι μόνοι που προβάλλουν επίμονα το λενινικό αυτό πολιτικό σύνθημα, είναι οι λιγιστοί μαρξιστές επαναστάτες σε όλο τον κόσμο. Αυτή που δεν έχασαν την πίστη τους στις μπολσεβίκικες ιδρυτικές αρχές της 3ης και τις 4ης Διεθνούς –παγκόσμιου κόμματος της προλεταριακής σοσιαλιστικής επανάστασης. Δείχνοντας έτσι, με συνέπεια, τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η προλεταριακή πρωτοπορία και η νεολαία. Τον μόνο δρόμο που οδηγεί σίγουρα έξω από το αδιέξοδο και τη σαπίλα του καπιταλισμού.

Αλλά, προβάλλει αμείλικτο το ερώτημα . Γιατί άραγε η ηγεσία του ΚΚΕ απορρίπτει το μπολσεβίκικο αυτό σύνθημα; Και γιατί τάχα προτιμάει να προπαγανδίζει το μικροαστικό σύνθημα της «αντιμονοπωλιακής λαϊκής εξουσίας»; Οι σύντροφοι μαχητές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ θα βρουνε την σωστή απάντηση στον Λένιν, στα γνήσια γραπτά του και όχι στο σταλινικό σοσιαλπατριωτικό «λενινισμό» της γραφειοκρατικής παραχάραξης!

Η Συνταχτική Επιτροπή της "Ε.Δ."

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ □ ΕΡΓΑΤΩΝ □ ΚΑΙ □ ΑΓΡΟΤΩΝ

(από το Μεταβατικό Πρόγραμμα - Η Θανάσιμη Αγωνία

του καπιταλισμού του Λ. Τρότσκι)

"Η φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» εμφανίζεται, για πρώτη φορά, στα 1917, στην αγκιτάτσια των μπολσεβίκων και υιοθετείται οριστικά ύστερα από την εξέγερση του Οχτώβρη. Σ' αυτή την περίπτωση δεν αντιπροσώπευε παρά τη λαϊκή ονομασία της δικτατορίας του προλεταριάτου που είχε ήδη εγκαθιδρυθεί. Η σπουδαιότητα αυτής της ονομασίας βρισκόταν προπαντός στο γεγονός ότι έβαζε σε πρώτο πλάνο την ιδέα της ΣΥΜΜΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ, που αποτελούσε τη βάση της σοβιετικής εξουσίας.

Όταν η Κομμουνιστική Διεθνής των επιγόνων επιχείρησε να ξαναζωντανέψει τη φόρμουλα της «δημοκρατικής δικτατορίας των εργατών και των αγροτών», που η ιστορία την είχε θάψει, έδωσε στη φόρμουλα «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» ένα περιεχόμενο εντελώς διαφορετικό, καθαρά «δημοκρατικό», δηλαδή αστικό, αντιτάσσοντάς το στη δικτατορία του προλεταριάτου. Οι μπολσεβίκοι - λενινιστές απόρριψαν χωρίς ενδοιασμούς το σύνθημα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών» στην αστικοδημοκρατική του έκδοση. Βεβαίωσαν και βεβαιώνουν ότι, αν το κόμμα του προλεταριάτου αρνηθεί να βγει από τα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, η συμμαχία του με την αγροτιά θα καταλήξει απλώς στην υποστήριξη του κεφαλαίου, όπως έγινε με τους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες στα 1917, όπως έγινε με το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας στα 1925-27, όπως γίνεται τώρα με τα «Λαϊκά Μέτωπα» της Ισπανίας, της Γαλλίας και άλλων χωρών.

Από τον Απρίλη μέχρι το Σεπτέμβρη του 1917, οι μπολσεβίκοι απαιτούσαν από τους σοσιαλεπαναστάτες και τους μενσεβίκους να σπάσουν τους δεσμούς τους με τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία και να πάρουν την εξουσία στα δικά τους χέρια. Μ' αυτόν τον όρο, οι μπολσεβίκοι υπόσχονταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες, στους μικροαστούς εκπροσώπους των εργατών και αγροτών, την επαναστατική τους βοήθεια ενάντια στη μπουρζουαζία. Οι ίδιοι όμως αρνούνταν κατηγορηματικά, τόσο το να μπούνε στην κυβέρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών όσο και το να πάρουν πάνω τους την πολιτική ευθύνη των πράξεών της. Αν οι μενσεβίκοι και οι σοσιαλεπαναστάτες είχαν πραγματικά σπάσει τους δεσμούς τους με τους καντέ (φιλελεύθερους) και με τον ξένο ιμπεριαλισμό, η «κυβέρνηση εργατών και αγροτών» που είχε σχηματιστεί απ' αυτούς δε θα μπορούσε παρά να επιταχύνει και να διευκολύνει την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Μα είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που οι κορυφές της μικροαστικής δημοκρατίας αντιστέκονταν μ' όλες τους τις δυνάμεις στην εγκαθίδρυση της δικής τους κυβέρνησης. Η πείρα της Ρωσίας απόδειξε, και η πείρα της Ισπανίας και της Γαλλίας το επιβεβαιώνει γι' άλλη μια φορά, πως, ακόμα και σε συνθήκες πάρα πολύ ευνοϊκές, τα κόμματα της μικροαστικής δημοκρατίας (σοσιαλεπαναστάτες, σοσιαλδημοκράτες, σταλινικοί, αναρχικοί) είναι ανίκανα να σχηματίσουν μια κυβέρνηση εργατών και αγροτών, δηλαδή μια κυβέρνηση ανεξάρτητη από τη μπουρζουαζία.

Για την Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 29 Ιανουάριος 2012 15:05 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 14 Μάρτιος 2012 17:07

Παρ' όλα αυτά, η διεκδίκηση των μπολσεβίκων, που απευθυνόταν στους μενσεβίκους και τους σοσιαλεπαναστάτες: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε στα χέρια σας την εξουσία», είχε για τις μάζες μια τεράστια εκπαιδευτική αξία. Η επίμονη άρνηση των μενσεβίκων και των σοσιαλεπαναστατών να πάρουν την εξουσία, που τόσο τραγικά εμφανίστηκε στις μέρες του Ιούλη, τους έκανε να ξεπέσουν οριστικά στα μάτια του λαού και προετοίμασε τη νίκη των μπολσεβίκων.

Το κεντρικό καθήκον της 4ης Διεθνούς είναι ν' απαλλάξει το προλεταριάτο από την παλιά του ηγεσία, που ο συντηρητισμός της βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με την καταστροφική κατάσταση του καταρρέοντος καπιταλισμού και αποτελεί το κύριο εμπόδιο στην ιστορική πρόοδο. Η κύρια κατηγορία που η 4η Διεθνής εκτοξεύει ενάντια στις παραδοσιακές οργανώσεις του προλεταριάτου, είναι ότι αυτές δε θέλουν να ξεκολλήσουν από το πολιτικό μισοπτώμα της μπουρζουαζίας.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η διεκδίκηση η συστηματικά απευθυνόμενη στην παλιά ηγεσία: «σπάστε τους δεσμούς σας με τη μπουρζουαζία, πάρτε την εξουσία!», είναι ένα εξαιρετικά σπουδαίο όργανο για να αποκαλύψουμε τον προδοτικό χαρακτήρα των κομμάτων και των οργανώσεων της 2ης και της 3ης Διεθνούς, όπως και της Διεθνούς του Άμστερνταμ.

Το σύνθημα κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» χρησιμοποιείται από μας αποκλειστικά με την έννοια που είχε στα 1917 στο στόμα των μπολσεβίκων, δηλαδή σαν ένα σύνθημα αντιαστικό και αντικαπιταλιστικό, και σε καμιά περίπτωση με τη «δημοκρατική» έννοια που του 'δωσαν αργότερα οι επίγονοι, κάνοντάς το, από γέφυρα που 'ταν τότε προς τη σοσιαλιστική επανάσταση, το κύριο εμπόδιο σ' αυτό το δρόμο.

Απ' όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις που στηρίζονται πάνω στους εργάτες και τους αγρότες και μιλούν στ' όνομά τους, απαιτούμε να σπάσουν τους πολιτικούς δεσμούς τους με τη μπουρζουαζία και να μπούνε στο δρόμο της πάλης για την κυβέρνηση εργατών και αγροτών. Σ' αυτό το δρόμο, τους υποσχόμαστε πλήρη υποστήριξη ενάντια στην καπιταλιστική αντίδραση. Ταυτόχρονα, αναπτύσσουμε ακούραστα μια ζύμωση γύρω από τις μεταβατικές διεκδικήσεις που θα πρέπει κατά τη γνώμη μας, να αποτελούνε το πρόγραμμα της κυβέρνησης «εργατών και αγροτών».

Είναι δυνατή η δημιουργία μιας τέτοιας κυβέρνησης από τις παραδοσιακές εργατικές οργανώσεις; Η προηγούμενη πείρα μας δείχνει, όπως το 'χουμε κιάλας πει, πως κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο ελάχιστα πιθανό. Είναι ωστόσο αδύνατο να αρνηθούμε κατηγορηματικά από τα πριν τη θεωρητική δυνατότητα ότι, κάτω από την επίδραση ενός συνδυασμού εντελώς εξαιρετικών περιστάσεων (πόλεμος, ήττα, οικονομικό κραχ, επαναστατική επίθεση των μαζών κλπ), τα μικροαστικά κόμματα, κι εδώ περιλαμβάνονται οι σταλινικοί,

Για την Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatikí Dimokratía

Κυριακή, 29 Ιανουάριος 2012 15:05 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 14 Μάρτιος 2012 17:07

Μπορεί να πάνε πιο μακριά απ' ό,τι τα ίδια θέλουν στο δρόμο του σπασίματος των δεσμών τους με τη μπουρζουαζία. Όπως και να 'χει, ένα πράγμα είναι πέρα από κάθε αμφιβολία: ακόμα κι αν αυτό το ενδεχόμενο, το ελάχιστο πιθανό, γινόταν μια μέρα κάπου πράξη, και μια κυβέρνηση «εργατών και αγροτών» με την έννοια που υποδείξαμε πιο πάνω, εγκαθιδρυόταν στην πραγματικότητα, αυτή δε θα αντιπροσώπευε παρά ένα σύντομο επεισόδιο στο δρόμο της αληθινής διχτατορίας του προλεταριάτου.

Είναι, ωστόσο, ανώφελο να χανόμαστε σε συγκυρίες. Η ζύμωση γύρω από το σύνθημα της «κυβέρνησης εργατών και αγροτών», διατηρεί κάτω απ' όλες τις συνθήκες μια τεράστια παιδαγωγική αξία. Κι αυτό δεν είναι τυχαίο: το γενικευμένο αυτό σύνθημα ακολουθεί πέρα για πέρα τη γραμμή της πολιτικής ανάπτυξης της εποχής μας (χρεοκοπία και αποσύνθεση των παλιών αστικών κομμάτων, χρεοκοπία της δημοκρατίας, άνοδος του φασισμού, αυξανόμενη επιθυμία των εργατών για μια πιο δραστήρια και πιο επιθετική πολιτική). Είναι γι' αυτό που το καθένα μεταβατικό σύνθημά μας πρέπει να οδηγεί σ' ένα και το ίδιο πάντα πολιτικό συμπέρασμα: οι εργάτες πρέπει να σπάσουν τους δεσμούς τους με όλα τα παραδοσιακά κόμματα της μπουρζουαζίας για να εγκαθιδρύσουν, από κοινού με τους αγρότες, τη δική τους εξουσία.

Είναι αδύνατο να προβλέψουμε ποια θα 'ναι τα συγκεκριμένα στάδια της επαναστατικής κινητοποίησης των μαζών. Τα τμήματα της 4ης Διεθνούς πρέπει να προσανατολίζονται με κριτικό τρόπο σε κάθε νέο στάδιο και να λανσάρουν συνθήματα που στηρίζουν την τάση των εργατών σε μια ανεξάρτητη πολιτική, να βαθαινούν τον ταξικό χαρακτήρα αυτής της πολιτικής, να συντρίβουν τις ρεφορμιστικές και πατσιφιστικές αυταπάτες, να ενισχύουν το δεσμό της πρωτοπορίας με τις μάζες και να προετοιμάζουν το επαναστατικό πάρσιμο της εξουσίας."

Normal 0

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΧΩΡΙΚΩΝ

(Δημοσιευμένο στον «ΣΠΑΡΤΑΚΟ»

του Απρίλη 1932, Αρ. Φύλλου 22)

του Π. Πουλιόπουλου

«Το ελληνικό προλεταριάτο πρέπει να κινητοποιηθεί όχι μόνο κατά των συνεπειών μα και των κοινωνικών αιτιών της κρίσης. Αυτό θα πει πως το επαναστατικό κόμμα οφείλει –αν θέλει, όχι μόνο να λέγεται μα και να είναι ένα αληθινά μαρξιστικό επαναστατικό κόμμα– να διακηρύξει στις προλεταριακές μάζες πως δεν υπάρχει παρά μια μονάχα διέξοδο. Η επαναστατική κατάληψη της εξουσίας, η **εγκαθίδρυση μιας εργατοαγροτικής κυβέρνησης.**

Μόνο σε στενή σύνδεση προς το σύνθημα της **εργατοαγροτικής κυβέρνησης**, σε εξάρτηση μ' αυτό, οι άμεσες πολιτικές και οικονομικές διεκδικήσεις του προλεταριάτου μπορούνε να εμφανίσουνε την επαναστατική τάξη στο πεδίο της πάλης που εκτείνεται και εντείνεται, με ξεκαθαρισμένη ταξική φυσιογνωμία. Και μόνο μ' αυτό τον τρόπο οι προλεταριακές μάζες θα κατορθώσουνε όχι μόνο να εξηγήσουνε μα και να βαδίσουνε μέσα στη πράξη της πάλης κατά της αστικής εξουσίας, μόνο έτσι θα κατανοήσουν πως η τύχη τους συνδέεται πια αναπόσπαστα με την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Η κομματική γραφειοκρατία αφού καταδημαγώγησε το κόμμα με συνθήματα κοινοβουλευτικής διεξόδου και το παρέσυρε προς την μικροαστική δημοκρατία επιζητεί τώρα, σύμφωνη πέρα για πέρα με τον αρχαιομαρξισμό, να το οδηγήσει σ' ένα ιδεολογικό και πολιτικό αφοπλισμό, μπροστά στη χρεοκοπημένη φιλελεύθερη και μοναρχική μπουρζουαζία αφήνοντας ανοιχτό το πεδίο της πάλης στο ταξικό εχθρό.

Αρχαιομαρξιστές και κομματικοί γραφειοκράτες προσπαθούνε να πείσουνε το επαναστατικό προλεταριάτο πως τα κύρια και άμεσα καθήκοντά του δεν ξεπερνούνε τα στενά όρια των άμεσων οικονομικών και πολιτικών διεκδικήσεων και πως το πρόβλημα της εξουσίας παραμένει ένα απλό πρόβλημα ενδοαστικής κυβερνητικής και κομματικής μεταλλαγής. Αφού για το προλεταριάτο -λένε οι κομματικοί γραφειοκράτες- δεν εγείρεται ζήτημα άμεσης δράσης για την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας, εφ' όσον η κρίση δεν είναι άμεσα επαναστατική, πως θα τεθεί σαν σύνθημα ζύμωσης η **εργατοαγροτική κυβέρνηση**

;

Προτιμούνε κατ' αυτό τον τρόπο να μη δώσουνε καμιά πολιτική απάντηση στη χρεοκοπημένη μπουρζουαζία να περιορισθούνε στη «χαμάλικη» δουλειά των αμέσων αγώνων με ένα γενικό σύνθημα προπαγάνδας. Τη Σοβιετική Ελλάδα. Όσο για «το κοινωνικό κίνδυνο» που διακρίνουνε οι «παραγωγικές» δηλαδή εκμεταλλευτικές τάξεις, αυτός πρέπει να είναι αποκύημα απλής φαντασίας που *«αποβλέπει στο να συσκοτίσει το προλεταριάτο και να το αποτραβήξει από τα άμεσα καθήκοντά του...»*

Το κόμμα δεν βλέπει κανένα τέτοιο κοινωνικό κίνδυνο για το καθεστώς της ελληνικής μπουρζουαζίας!

* * *

Το επαναστατικό προλεταριάτο και το κόμμα του πρέπει να διακρίνουνε την άμεση και στενή σύνδεση που υπάρχει σήμερα και που γίνεται εντονότερη, ανάμεσα στα πιο απλά και ζωτικά προβλήματα της ζωής από τη μια μεριά και στο πρόβλημα εξουσίας από την άλλη, Μόνο η στενή αυτή σύνδεση, μόνο η ολοκλήρωση της άμεσης δράσης μέσα στη γενική ζύμωση για μια εξουσία που μπορεί να εξασφαλίσει τη ζωή των εργαζομένων εθνικοποιώντας τις τράπεζες και τις μεγάλες βιομηχανίες, καταργώντας τα χρέη,

φορολογώντας το κεφάλαιο και τείνοντας στην ολοκληρωτική του κατάργηση, μπορεί να αποτελέσει μια άμεση απάντηση στην υπάρχουσα κρίση.

Τόσο η διοίκηση του ΚΚΕ όσο και ο αρχαιομαρξισμός δεν παραδέχονται πως αυτή η ίδια η κρίση με τις φοβερές για το προλεταριάτο συνέπειες μεταβάλλει και αυτό ακόμα το περιεχόμενο των άμεσων προλεταριακών απαιτήσεων. Η διάλυση της Βουλής για τους μεν το οκτάωρο και η κατάργηση του ιδιώνυμου για τους δε, είναι αρκετά για να οδηγήσουν το προλεταριάτο στην αντιμετώπιση της κρίσης, Αυτό το κατόντημα του επίσημου κομμουνισμού η αντιπολίτευση «Σπάρτακος» το προείπε και το διακήρυξε πριν από πολύ καιρό.

Άμεση προλεταριακή απαίτηση είναι η καταπολέμηση της αισχροκέρδειας και της συναλλαγματικής κερδοσκοπίας. Γιατί το λιγοστό ψωμί που με τόσο κόπο κερδίζει ο προλετάριος του το παίρνει ο σπεκουλάτορας, Πως τώρα θα κτυπηθεί η αισχροκέρδεια αν δεν επιβληθεί ένας εργατικός έλεγχος πάνω στα τρόφιμα για να εξασφαλισθεί πριν απ' όλα η διατροφή του προλεταριάτου; Μα ένας εργατικός έλεγχος στα τρόφιμα είναι μια επαναστατική προλεταριακή απαίτηση που σημειώνει ένα βήμα προς τα εμπρός που προωθεί το προλεταριάτο προς την εξουσία γιατί μόνο μια κυβέρνηση εργατών και χωρικών μπορεί να γίνει και να πραγματοποιηθεί πέρα ως πέρα ο εργατικός έλεγχος και να εξασφαλισθεί η διατροφή όλου του εργαζόμενου πληθυσμού.

Μπορεί ποτέ το προλεταριάτο να αφήσει στην αγορανομική υπηρεσία και στα αστικά δικαστήρια την καταπολέμηση της αισχροκέρδειας; Μπορεί το προλεταριάτο να περιορίσει αυτή τη στιγμή τις απαιτήσεις –τις άμεσες απαιτήσεις του στη διάλυση της Βουλής και την αναλογική η στο οκτάωρο αφήνοντας την μπουρζουαζία να «λύσει» όπως αυτή νομίζει καλύτερα τα προβλήματα των χρεών και του νομίσματος, της κρίσης γενικά και της εξουσίας ιδιαίτερα; Μπορεί η επαναστατική τάξη να αρνηθεί να διατυπώσει και υπεύθυνα να διακηρύξει μπροστά στον εργαζόμενο λαό ένα πρόγραμμα επαναστατικής λύσης της κρίσης που θα αναχωρεί από την ανεργία και θα ολοκληρώνεται με το σύνθημα της εργατοαγροτικής εξουσίας;

Από πότε οι νεόβγαλτοι γραφειοκράτες αναλάβανε να φιμώσουνε το στόμα του κόμματος, να δώσουνε προκαταβολική άφεση αμαρτιών στον ταξικό εχθρό να τον αφήσουνε ανενόχλητο να παρασύρει τις μάζες, πότε στη Βενιζελική και πότε στη Μοναρχική παράταξη; Από πότε ο θρασύς ομορτοουνισμός σχημάτισε τη γνώμη πως μέσα στη πορεία της κρίσης και κατά την διάρκειά της το επαναστατικό προλεταριάτο πρέπει με ευλάβεια θρησκευτική να παρακολουθεί όλες τις αντιδραστικές μανούβρες της χρεοκοπημένης μπουρζουαζίας να αυτοπεριορίζεται στην καταπολέμηση των συνεπειών της κρίσης; Από

Για την Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 29 Ιανουάριος 2012 15:05 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 14 Μάρτιος 2012 17:07

πότε, σταλινική γραφειοκρατία και αντεπαναστατικός αρχειομαρξισμός, συναδελφωθήκανε κατά του επαναστατικού κόμματος με απόφαση να το αιχμαλωτίσουνε, να το καθηλώσουνε, στα, έξω από τις συγκεκριμένες συνθήκες, άμεσα καθήκοντά του;

* * *

Η κομμουνιστική αντιπολίτευση έρχεται τώρα σε νέα σύγκρουση με την κομματική γραφειοκρατία και τον αρχειομαρξισμό. Μα το έδαφος είναι ξεκαθαρισμένο. Οι διαφορές μας είναι αδρές. Κανείς δεν μπορεί να συσκοτίσει τα πράγματα. Η Αντιπολίτευση συνδέει τις νέες άμεσες οικονομικές και πολιτικές διεκδικήσεις του προλεταριάτου με το σύνθημα της εργατοαγροτικής κυβέρνησης που το θέτει σαν σύνθημα γενικής ζύμωσης.

Η κομματική γραφειοκρατία και ο αρχειομαρξισμός πολεμούνε λυσσαλέα το σύνθημα και αντιπαράθετουνε τις άμεσες προλεταριακές διεκδικήσεις.

Ποιο είναι το καθήκον μας; Να αγωνισθούμε μέσα και έξω από το κόμμα για την επικράτηση του συνθήματος, να πολεμήσουμε ιδεολογικά και όχι συμμοριακά και να γίνει η πολιτική μας πολιτική του κόμματος, να καλέσουμε τους επαναστάτες, φυλακισμένους και εξόριστους, ολόκληρο το επαναστατικό προλεταριάτο κάτω από τη σημαία της πάλης για μια επαναστατική κυβέρνηση **εργατών και χωρικών**. Η γραφειοκρατία θα υποχωρήσει. Ο αρχειομαρξισμός θα παλινδρομήσει. Η αντιπολιτευτική γραμμή θα επιβληθεί. Η θυελλώδης συζήτηση που προκάλεσε μέσα στους επαναστάτες η προκήρυξή μας είναι η ασφαλέστερη απόδειξη της ορθότητας της γραμμής μας.»

Normal 0

ΕΡΓΑΤΟΑΓΡΟΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΑΜΗΧΑΝΙΕΣ

(Δημοσιευμένο στον «ΣΠΑΡΤΑΚΟ»

του Απρίλη 1932, Αρ. Φύλλου 22)

του Π. Πουλιόπουλου

{απόσπασμα από το γράμμα του Κεντρικού Γραφείου προς την Οργάνωση Αθηνών της Αντιπολίτευσης του ΚΚΕ «Σπάρτακος»}

«...Με την έκταση που πήρε και εξακολουθεί και παίρνει η σημερινή κρίση στη χώρα μας η σύγκρουση ανάμεσα στη γραφειοκρατία του ΚΚΕ, στο Σπάρτακο και στο Αρχείο γίνεται οξύτερη. Η θέση που παίρνουμε στα κεφαλαιώδη προβλήματα που γεννάει για το επαναστατικό προλεταριάτο η κρίση, καθορίζει και το χαρακτήρα καθεμιάς από τις τάσεις αυτές σε σημείο που να μπορεί κανείς να διακρίνει μέσα σ' αυτή και την μελλοντική τους εξέλιξη.

Για το Αρχείο η σημερινή κρίση είναι μια από τις κανονικές «ομαλές»κυκλικές κρίσεις που θέτουμε μπροστά στο προλεταριάτο, με μια μορφή οξύτερη βέβαια, τα προβλήματα απλώς των αμέσων οικονομικών και πολιτικών διεκδικήσεων του προλεταριάτου. Η προοπτική του Αρχείου δείχνει πως η οργάνωση αυτή αυτοαποκαλύπτεται σαν μια δεξιά τάση μέσα στο εργατικό κίνημα. Όχι γιατί θέτει άμεσα τα προβλήματα των καθημερινών διεκδικήσεων –κάθε επαναστατική οργάνωση έχει το καθήκον αυτό- αλλά γιατί αποφεύγει να ολοκληρώσει τα συμπεράσματά της γύρω από ένα σύνθημα πολιτικής ζύμωσης που να εκφράζει και να αποδίδει στο πεδίο της ταξικής πάλης τον γενικό πολιτικό σκοπό του επαναστατικού προλεταριάτου. Όλα τα σκαλαθύρματα για «πιθανές πολιτικές εξελίξεις», που περιέχονται στη προκήρυξη του «συνεδρίου» του, φανερώνουν την βαθύτερη δυσπιστία του Αρχείου στο ενδεχόμενο μεγάλων ταξικών αγώνων στη χώρα μας. Στην ουσία ο αρχαιομαρξισμός προβλέπει βραδεία και «ομαλή» εξέλιξη του καπιταλισμού και πάνω σ' αυτή

την πρόβλεψη προσπαθεί να στερεώσει τις καιροσκοπικές του απόψεις για το φασισμό και την τρομοκρατία. Στη φανερή χρεοκοπία των αστικών κομμάτων, στο αναμφισβήτητο αδιέξοδο που δημιουργεί για την μπουρζουαζία η κρίση – αδιέξοδο βέβαια όχι απόλυτα και αντιδιαλεχτικά εννοούμενο- το Αρχείο δεν αντιτάσσει παρά συνθήματα μερικής σημασίας που

αντί να γενικεύουνε την επαναστατική δράση την μερικεύουνε.

Λείπει η σύνδεση των αμέσων αυτών διεκδικήσεων με ένα γενικό σκοπό που να δίνει στο προλεταριάτο και στις εκμεταλλεζόμενες μάζες ζωντανή, εκλαϊκευμένη και την αλληλεξάρτηση και εσωτερική συνοχή των αμέσων με τους γενικούς αγώνες στο πεδίο της κρίσης

Διαφορετική είναι η κατάσταση από τη πλευρά της κομματικής γραφειοκρατίας. Η διοίκηση του ΚΚΕ αισθάνθηκε την ανάγκη να δώσει ένα πολιτικό σύνθημα όχι γενικής αφηρημένης προπαγάνδας, αλλά πολιτικής ζύμωσης που να είναι και μια απάντηση στη πολιτική κρίση. Αφού παραπλανήθηκε μέσα στις γενικότητες με τρόπο χαρακτηριστικό της παιδαριωδίας της, κατέληξε –τέτοιες πάντα ήταν οι καταλήξεις του οπορτουνισμού, παρ' όλο

τον ψευτοαριστερισμό του- στο σύνθημα

«Διάλυση της Βουλής και εκλογές με αναλογική»

.

Αρνήθηκε δηλαδή αυτήν την ουσία της οικονομικής κρίσης, αυτόν τον εξαιρετικό της χαρακτήρα και πήρε τα αχνάρια της κοινοβουλευτικής διεξόδου οδηγώντας το κόμμα σε μια επαίσχυντη φυγή μπροστά στον αγωνιόντα εχθρό και αφήνοντας τις μάζες να παραδέρνουν μεταξύ μοναρχισμού και βενιζελισμού. Εγκατέλειψε όμως πολύ γρήγορα -κατά τρόπο ανέντιμο και χαμαιλεοντικό- το περιλάλητο σύνθημα κοινοβουλευτικής διεξόδου κάτω από την πίεση της Αντιπολίτευσης κυρίως (Επιστολή της

Οργάνωσής μας Αθηνών προς το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ) και ξαναρίχτηκε στις αναζητήσεις αφήνοντας τώρα πια το Κόμμα

χωρίς καμιά μα καμιά κατεύθυνση.

Στο αναμεταξύ αφιερώνεται στη κατασυκοφάντηση και σε ψευδολογήματα κατά της Αντιπολίτευσης από την οποία όμως ωστόσο ρυμουλκείται χωρίς να το θέλει (βλ «Κομ Επιθ»), γιατί ο σιδερένιος κλοιός με τον οποίο την έξωσε η ομάδα μας δεν μπορεί να σπάσει εύκολα δίχως να σπάσουν και οι δεσμοί της γραφειοκρατίας με το Κόμμα.

Απέναντι στο Αρχείο με τις δεξιές καιροσκοπικές κατευθύνσεις του και στην γραφειοκρατία του ΚΚΕ με χωρίς καμιά κατεύθυνση εγείρεται σήμερα ο Σπάρτακος με το σύνθημα της Εργατοαγροτικής

Το σύνθημα αυτό περιέχεται καθώς ξέρετε, στις θέσεις μας του 1930. Μπαίνει δε τώρα σαν σύνθημα πολιτικής ζύμωσης του επαναστατικού κόμματος που αναλαμβάνει να διεκδικήσει όχι μερικά, αλλά πιο ολοκληρωμένα και πιο εκτεταμένα τις προλεταριακές απαιτήσεις.

Από τις ίδιες οξυμένες οικονομικές και πολιτικές συνθήκες της πάλης το επαναστατικό κόμμα υποχρεώνεται να ξεδιπλώσει προς στις μάζες την περίπτωση της επαναστατικής διεξόδου από την κρίση, την οποία να παρουσιάσει σαν κάτι το αναγκαίο και δυνατό, με την προϋπόθεση και προς το σκοπό μιας πλατύτερης συσσωμάτωσης των μαζών κάτω από τη επαναστατική σημαία. Ο βαθμός της συσσωμάτωσης αυτής θα καθορίσει τελικά και το πέραςμα της κίνησης από την ζύμωση, στη δράση. Το αντίθετο θα αποτελούσε μια πλήρη απάρνηση του ρόλου του επαναστατικού παράγοντα σαν στοιχείο του υποκειμενικού συστατικού της κρίσης χωρίς τον οποίο δεν είναι νοητή ούτε η κοινωνική και πολιτική πλευρά της κρίσης, ούτε και η εξέλιξή της.

Αν το επαναστατικό κόμμα αρνηθεί να θέση μπροστά στο προλεταριάτο και στα πλατειά στρώματα των εργαζομένων το πρόβλημα της επαναστατικής εξουσίας, - **το περιεχόμενο της οποίας να εκλαϊκεύσει με μια σειρά αμέσων και μεταβατικού χαρακτήρα μέτρων που θα ήτανε σε θέση να πάρει η εξουσία αυτή για την αντιμετώπιση των συνεπειών της κρίσης-**

αυτό θα σήμαινε πως το Κόμμα θα καταδίκασε το προλεταριάτο σε μια παθητικότητα και θα άφηνε να περιστρέφεται μεταξύ μοναρχικής και φιλελεύθερης μπουρζουαζίας.

Αυτή η αυτοκαταδίκη θα οπισθοδρομούσε το κίνημα, αφού είναι γνωστό πως η πρόοδος του κινήματος αυτού δεν μετριέται με το ποσό των επιτυχιών που έχει στο πεδίο των μερικών διεκδικήσεων, αλλά με το βαθμό που η μάζα, δια μέσου των διεκδικήσεων αυτών, πλησιάζει προς τον τελικό σκοπό, δηλαδή με τον βαθμό που λαβαίνει συνείδηση του επαναστατικού ρόλου της και τείνει στην πραγματοποίησή του.

Η σημερινή στιγμή είναι η στιγμή κατά την οποία η ίδια η χρεοκοπία της μπουρζουαζίας ανοίγει στις μάζες το πεδίο των άμεσων αγώνων τοποθετημένων σε συνάρτηση προς μια ολοκληρωμένη λύση. Η αδυναμία της να σχηματίσει μια εξουσία ισχυρή αφού η ισχυρότερη κοινοβουλευτική εξουσία της θρυμματίστηκε, δίνει στο επαναστατικό κόμμα την δυνατότητα να εγείρει μέσα στις μάζες το πρόβλημα της δικής του εξουσίας ικανής να αντιμετωπίσει και να λύσει τα άλυτα για την μπουρζουαζία και το καθεστώς της ζητήματα σε βάρος της ίδιας της μπουρζουαζίας.

Ανεξάρτητα ακόμα και από την πολιτική δυνατότητα της άμεσης πραγματοποίησης μιας επαναστατικής διεξόδου -μια τέτοια δυνατότητα προς το παρόν δεν υπάρχει- η μετατροπή του συνθήματος «Εργατοαγροτική κυβέρνηση» από συνθήματος γενικής προπαγάνδας σε σύνθημα επαναστατικής ζύμωσης, δείχνει έναν ορθό-τον ορθότερο- επαναστατικό προσανατολισμό στις μάζες που περιμένουν σήμερα από το Κόμμα να διακηρύξει τις απόψεις του κατά ένα τρόπο συστηματικότερο, και τούτο όχι μόνο για τις άμεσες διεκδικήσεις τους, αλλά για τα γενικά φλέγοντα ζητήματα των χρεών, του χρεοστασίου, της εξουσίας.

Μα τι είδους θα είναι αυτή η εργατοαγροτική εξουσία αφού αντί να δημεύσει το κεφάλαιο θα το φορολογήσει «μόνο» -θα πουν μερικοί- και αντί να εθνικοποιήσει όλους τους κλάδους της παραγωγής θα περιορισθεί στην εθνικοποίηση των πιο σπουδαιών από αυτούς;

Είναι φανερό πως εδώ γίνεται μια μεγάλη σύγχυση. Η εξουσία του προλεταριάτου ολοκληρώνεται πάνω στη δράση της και δεν μπορεί ποτέ να την προσδιορίσουμε με μια ποσότητα μέτρων χωρίς κίνδυνο να δημιουργήσουμε εκ των προτέρων στη φαντασία μας μια εργατοαγροτική κυβέρνηση ανύπαρκτη. Μας ενδιαφέρει όμως **ο ταξικός χαρακτήρας της σαν εξουσίας επαναστατικής που βγαίνει από τα σπλάχνα του εργαζόμενου λαού και στηρίζεται στην ένοπλη δύναμη του προλεταριάτου.**

Τέτοια ακριβώς την εμφανίζουμε στη προκήρυξή μας. Ακατανόητο θα ήταν να μη προσεχθεί

ούτε η τοποθέτηση του συνθήματος μέσα στα πράγματα ούτε η εσωτερική του σύνθεση με την κατάσταση, όπως εμφανίζεται στην ίδια την προκήρυξη.

Μια τέτοια κυβέρνηση που δεν είναι τίποτα άλλο από την προλεταριακή δικτατορία μπορεί φυσικά, εκτός από τα άμεσα μέτρα και μαζί με αυτά, να πάρει και άλλα απαλλοτριωτικού χαρακτήρα για το κεφάλαιο. Λέμε άλλωστε. «μια τέτοια κυβέρνηση που θα τείνει στην ολοκληρωτική κατάργηση κάθε κεφαλαιοκρατικής εκμετάλλευσης». Τι σημαίνει αυτό; Τι άλλο παρά ότι η κυβέρνηση αυτή δεν πρόκειται να περιοριστεί στα άμεσα μέτρα που προτείνουμε, μα θα επεκταθεί γενικότερα, θα προχωρήσει περισσότερο πλαταίνοντας το πεδίο της επαναστατικής δράσης;

Άλλο το ζήτημα αν κανείς φανταζότανε πως Εργατοαγροτική Εξουσία και φορολογία του κεφαλαίου είναι ασυμβίβαστα. Αυτός θα φανταζότανε την κοινωνική επανάσταση κατά τρόπο πολύ σχηματικό. Θα νόμιζε δηλαδή πως με την κατάληψη της εξουσίας χάνεται μονομιάς και κάθε κεφάλαιο, πως η εργατοαγροτική κυβέρνηση καταργεί τον καπιταλισμό με ένα νομοθετικό διάταγμα. Γι' αυτόν είναι έξαφνα ανεξήγητο πως ο Λένιν, στις παραμονές ακόμη της επανάστασης του Οκτώβρη, προσπαθώντας να εκλαϊκεύσει μέσα στους τότε όρους πάλης το σύνθημα μιας επαναστατικής δικτατορικής εξουσίας των εργατών και των χωρικών, («Η καταστροφή πλησιάζει και τα μέσα να την αποσοβήσουμε» 27/9/1917) τόνιζε ιδιαίτερα την ανάγκη ενός εργατικού ελέγχου στη παραγωγή και έλεγχο ανάμεσα σε άλλα. *«Στενά συνδεδεμένοι οι εργάτες και οι χωρικοί θα μπορούσαν με την εθνικοποίηση των τραπεζών, με την υποχρεωτική για τους πλούσιους χρήση των τσεκ, με την κατάργηση του εμπορικού μυστικού, με την τιμωρία εκείνων που κρύβουνε τα εισοδήματά τους από ενδεχόμενες κατασχέσεις κλπ, να καταστήσουν πραγματικό και γενικό έλεγχο πάνω στους πλούσιους...Για όλα αυτά χρειάζεται μια δημοκρατική δικτατορία επαναστατική που να κατευθύνεται από το προλεταριάτο».*

Είναι αυτονόητο πως τα μέτρα που προτείνει ο Λένιν δεν μπορούνε μόνα τους να μας δώσουν αυτό που λέμε και εννοούμε Εργατοχωρική Κυβέρνηση. Εκείνο όμως που μας ενδιαφέρει είναι ότι η φορολογία του κεφαλαίου όχι μόνο δεν έρχεται σε αντίθεση, αλλά βρίσκεται μέσα στις πρώτες επιδιώξεις της επαναστατικής εξουσίας που ανάλογα με τις συνθήκες εμφάνισης της μπορεί και να φορολογήσει και να δημεύσει τις διάφορες μορφές του κεφαλαίου αφού αφαιρέσει από αυτό ολοκληρωτικά την πολιτική εξουσία.

Τα πρώτα μέτρα των Μπολσεβίκων στη Ρωσία ήταν πολύπλευρα και πολύμορφα. Κατασχέσανε τις τραπεζικές καταθέσεις χωρίς να θίξουνε τους μικρούς καταθέτες. Επί ένα διάστημα επιτρέψανε στους εργοστασιάρχες να αποσύρουνε από τις τράπεζες τα αναγκαία για την πληρωμή των εργατικών ημερομισθίων χρηματικά ποσά κλπ. Μια σειρά δηλαδή από

Για την Κυβέρνηση εργατών και φτωχών αγροτών

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Κυριακή, 29 Ιανουάριος 2012 15:05 - Τελευταία Ενημέρωση Τετάρτη, 14 Μάρτιος 2012 17:07

μέτρα που μόνο στο σύνολο τους μπορούν να κριθούν και μόνο συνολικά μας δίνουνε το περιεχόμενο της εργατοχωρικής εξουσίας.

Η γενική παρατήρηση που επιβάλλεται να κάνουμε στο σημείο αυτό είναι ότι πρέπει πλέρια να έχουμε ξεκαθαρισμένο στο μυαλό μας το ζήτημα της εργατοαγροτικής εξουσίας σαν **εξουσίας που προέρχεται από την ένοπλη δράση**

των μαζών και τα άμεσα μέτρα της οποίας θα μπορούν να διαφέρουν σε πολλά σημεία από χώρα σε χώρα. Και προ παντός να προσανατολισθούμε σωστά από την ουσιαστική πλευρά, δηλαδή εκείνη που αφορά την εκλαΐκευση του συνθήματος αυτού, την απόδοση του στις σημερινές συνθήκες πάλης....»
